

Evangelí del dimecres de la setmana IV de Pasqua: la necessitat de la fe en Déu

Evangelí i comentari del
dimecres de la setmana IV de
Pasqua. “Els qui em veuen a mi
veuen el qui m’ha enviat”. Jesús
és el rostre del Pare. Qui coneix
Jesús coneix el Pare. Jesús ens
revela Déu com un Pare
misericordiós que n’espera la
correspondència i s’avança amb
la seva gràcia perquè siguem
capaços de correspondre.

Evangelí (Jn 12, 44-50)

Jesús va proclamar:

—Els qui creuen en mi, més que creure en mi, creuen en el qui m'ha enviat; i els qui em veuen a mi veuen el qui m'ha enviat. Jo, que soc la llum, he vingut al món perquè ningú dels qui creuen en mi no es quedi en la foscor. Als qui escolten les meves paraules i no les guarden, no soc jo qui els condemno, perquè no he vingut a condemnar el món, sinó a salvar-lo. Els qui em rebutgen a mi i no acullen les meves paraules, ja tenen qui els condemnarà: és la paraula que jo he comunicat, la que els condemnarà el darrer dia. Perquè jo no he parlat pel meu compte; el Pare mateix que m'ha enviat, m'ha manat què havia de dir i de predicar. I sé que el seu manament és vida eterna. Per això, tot el que jo dic, ho dic tal com el Pare m'ho ha comunicat.

Comentari

“Els qui creuen en mi, més que creure en mi, creuen en el qui m’ha enviat; i els qui em veuen a mi veuen el qui m’ha enviat”. Les paraules de Jesús són un resum de molts dels seus ensenyaments al llarg de la vida pública.

Jesús manifesta la necessitat de la fe en Ell per rebre la vida nova que ens ha portat. Creure en Ell és creure en qui l’ha enviat, creure en el Pare. Moltes vegades retreu als deixebles la manca de fe, com a Pere quan li diu al mig del llac: “Home de poca fe! Per què has dubtat?” (*Mt 14, 31*). Altres vegades lloa els qui es troben amb Ell per la seva fe, com la dona cananea, a qui diu: “Dona, és gran la teva fe!” (*Mt 15, 28*). Altres li demanen, quan es troben amb Ell, que els augmenti la fe, com els

Apòstols: “digueren al Senyor: augmenta'ns la fe” (*Lc 17, 31*).

Creure en Jesús és creure en el Pare. I viure a la llum de Déu: “Jo, que soc la llum, he vingut al món”. Viure en aquesta llum és viure lluny de les tenebres. És viure en el ple sentit de l'existència i trobar allò que veritablement anhela la persona: una existència ancorada a l'Amor. A l'Amor de veritat que és l'Amor de Déu per cadascun de nosaltres. La llum per trobar aquest Amor autèntic és Jesús.

Jesús ofereix a tots aquest Amor autèntic que cadascú pot trobar al més profund del seu ésser i que estem cridats a descobrir. En aquesta cerca té lloc la sinceritat de la nostra vida i serem jutjats per això. Per com ens haguem obert a l'Amor o per com ens haguem resistit a l'Amor que ens cerca constantment.

I, un cop més, Jesús remet a la vida eterna: “i sé que el seu manament és vida eterna”. Aquesta vida eterna és la que ha portat nostre Senyor Jesucrist amb la seva mort i la seva resurrecció i és la que busquem quan ens obrim a l'Amor.

Aquests dies de Pasqua són un temps meravellós per veure la vida amb una perspectiva d'eternitat.

Deslligar-nos dels lligams caducs de temps i d'espai i pensar en allò que ens espera si vivim fidels a Jesucrist, fidels a l'Amor de Déu que se'ns dona en Jesucrist. En definitiva, lluitant per viure com a Crist, que viu identificat amb la voluntat del Pare. Amb el seu exemple, ens ensenya a viure en sintonia amb el Pare.

Javier Massa // HansJoachim -
Getty Images Pro

pdf | document generat
automàticament des de <https://dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelidel-dimecres-de-la-setmana-iv-de-pasqua-la-necessitat-de-la-fe-en-deu/>
(15/08/2025)